

τὸ πνεῦμα τῆς ψυχῆς του καὶ τώρα θὰ ζωντανεύσουν καὶ θὰ διαγραφοῦν τὰ πρόσωπα εἰς τὰς καθαρὰς των γραμμὰς καὶ θὰ ἐκδηλωθοῦν τὰ κινήματα καὶ θ' ἀναβλύσῃ ὁ λόγος ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν σκιῶν, καὶ θὰ διαλυθῇ ἡ ὥραία, λευκορρόδιος ὀμίχλη, καὶ ὁ κόσμος τοῦ ποιητοῦ θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ προδημιουργικὸν νεφέλωμα διὰ νὰ ζήσῃ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ νὰ κινηθῇ ἐπάνω εἰς τὰς σανίδας τῆς ὑλικῆς ἢ αὐλοῦ σκηνῆς—ἀδιάφορον...

«Κ' ἓνα δράμα, λέγει ὁ κ. Παλαμᾶς εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου του, τὴν ἀκέρια του ζωὴ διπλᾶ τὴν ζῆ, μιὰ μοναχικὴ ζωὴ μέσα στὸ βιβλίον καὶ μιὰ ζωὴ κοσμικὴ μέσα στὸ θέατρον». Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διπλὴν αὐτὴν ζωὴν τοῦ δράματος, ἡ ὁποία δι' ἐμένα τοῦλάχιστον εἶναι ἓνα, ἂν ἠθέλησα νὰναπαρκατήσω μιὰν ἄλλην ζωὴν, τὴν ὑποτύπωσιν μᾶλλον τῆς ζωῆς αὐτῆς, τὴν ἐμβρυακὴν ἂν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ζωὴν κάθε ἔργου τῆς φαντασίας, εἰς τὴν ὁποίαν κάποτε μᾶς μυστὶ ὁ τεχνίτης, εἰσάγων τὴν ψυχὴν μας, εἰς τὰ ἄδυτα τῆς σκέψεώς του, εἶνε διότι μοῦ ἐδόθη ἴσως νὰ ζήσω τὴν διπλὴν αὐτὴν ζωὴν τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ πλάσματος. Εἰς τὸ θέατρον τῆς φαντασίας μου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου του, παίζονται δύο δράματα, διαφορετικὰ οὐσιωδῶς τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἓνα τὸ ὅποτον μοῦ ὑπέβαλε ὁ ποιητὴς καὶ ἓνα τὸ ὅποτον μοῦ δίδει. Τοῦ πρώτου, χωρὶς νὰ ἐπέμβω εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ποιητοῦ, δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ δώσω πλατυτέραν ἂν ἄλυσιν. Τὸ δεύτερον θέλω νὰ μελετήσω λεπτομερέστερα καὶ ὑπομονητικώτερα.

(Ἐκολουθεῖ τὸ τέλος).

Παῦλος Νιρβάνας

HYMNUS AUTUMNALIS

Τῷ σεβαστῷ φίλῳ Κ. Παλαμᾶ

*Στὴν Διονύσιαν ἐμπροθὶ ὑπακούοντας
τὰ σύννεφα χορεύουν εἰς τὴ δύση
στὶς θεῖες ἐσπέρες τὶς λιγύζωες
ποῦχουν μιὰ μουσικὴ—τὸ ξέρις—ζήση.*

Βάκχος ἐγὼ κ' ἐσὺ Διονύσια
 ἑταῖρα μου, Μέθη Βακχίδα,
 σὺν πόλεμον τῆς μέθης δὲ θὰ λάβουμε
 προστάτριαν μιαν ὀμφαλωτὴν ἀσπίδα.

Ὁ πόλεμος τῆς μέθης γυμνοπόλεμος,
 ὁ γλυκασμὸς τῆς σάρκας ἢ πληγὴ τῆς,
 λὲς καὶ ὄλα μας τὰ σπάραχλα δελεάζει τα
 τῆς θείας φθορᾶς στὴ μέθη ἕνας μαγνήτης.

Γυμνὸ τὸ πόδι σὺν ληνὸν ἄς μαινεταί
 ὦ. μὲς σὺν φθινοπωρινὸ ἢ χαρὰ μελέμι!
 εἶμαι ὁ θεὸς ὁ τρελλὸς μὲ τὴν ἀσύνητη
 τὴ σύνεισι τῆς μέθης, τὴν ἀρέμη.

Τῆς Μοίρας ποῦ κι' αὐτὴν ἐμέθυσα
 ἄς πάρῃ τοῦ χοροῦ ἔνθρον τὸ πόδι,
 αἶμα τοῦ σταφυλιοῦ πλημύρισε
 σὺν φλέβες μας καὶ ῥοδοφεγγισμένο ῥόδι

Τὴν ἀπαλὴ χρωματωσιά σου χάρισε
 σὰ πρόσωπα σὰ βραδυνὰ τὰ νέγη
 γιὰ τὰ χορεύουν πέρα στ' ἀκροουράνια
 σὺν βάρβαρο τῆς Τρικυμίας το ῥτέφι.

Στὴν Διονύσιαν ἐμπροθὶ ὑπακοῶντας
 σὺν χειροποριασμένων ἀχρῶν φύλλων
 τὴ νέκρα οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Φαῦροι ἄς τρεμοπαίζοντε
 μακριὰ ἀπ τὰ μάτια τὰ ὄλα τῶν βεβήλων.

(Reseteo) 18 Αὐγούστου 1903—Πέρις

Ἄριστοτέλης Καμπάνης

